

Femeia din Orient Express

Lindsay Jayne
Ashford

Traducere din limba engleză

MIHAELA SOFONEA

LINDSAY JAYNE ASHFORD, și-a petrecut copilăria în Wolverhampton, Marea Britanie. Este prima femeie care a absolvit Queens' College, Cambridge, în istoria de 550 de ani a instituției. S-a specializat în criminalistică și a fost reporter BBC înainte de a deveni jurnalist freelancer și de a scrie articole în diverse reviste și ziare. Primele ei cărți au fost romane polițiste, după care s-a îndreptat spre romanul istoric, publicând *The Mysterious Death of Miss Jane Austen*. Cele mai recente volume ale sale, *The Color of Secrets* și *The Woman on the Orient Express*, îmbină ficțiunea cu istoria din prima parte a secolului XX. Are patru copii și locuiește când într-o casă cu vedere la mare de pe coasta de vest a Țării Galilor, când la o mică fermă din Sierra de Los Filabres, Spania. Când nu scrie, face voluntariat la *Save the Children*, caiac și plimbări cu terrierul Milly.

PROLOG

August 1963

Vine dinspre râu. Se furișează în grădină pe neașteptate. Stau în crângul de camelii de deasupra estuarului. Aștept asfințitul, urmărind un cuplu care prinde stridii la marginea apei, și încerc să deslușesc cine îl va ucide pe maiorul Palgrave. Sunetul valurilor mă face să ațipesc, așa că nu văd barca îndreptându-se spre dana de acostare.

– Doamnă Christie?

Umbra lui se răsfrânge pe chipul meu.

– Cine e?

Deschid ochii brusc. Mă aplec. Cum lumina bate din spate, mi-e greu să-i disting trăsăturile. Îl cunosc? E înalt și zvelt, cu părul lung și negru. Poartă pantaloni scurți, iar pe picioare îi lucesc broboane de sudoare.

Întinde mâna și vine spre mine. Mișcarea dezvăluie soarele care asfințește, iar strălucirea lui mă orbește. În timp ce clilesc ca să risipesc ploaia de stele verzi, el își spune numele, bălbâindu-se. Este un nume din alte vremuri. Un nume care poartă parfumul țișărilor turcești și al vânturilor fierbinți din deșert.

– Îmi pare rău că am dat buzna astfel, zice cu o voce blândă, ca un doctor care dă vești proaste. Trebuia să vă văd. Sunteți singura care mă poate ajuta.

Resp. Nu spun nimic. Îi aud pe cei care prind stridii, strigând unul la altul, iar sunetul reverberează plăcut peste apă. A venit aici pentru povestea pe care am promis că nu o voi scrie niciodată. Un mister care a început cu peste 30 de ani în urmă, când m-am imbarcat în Orient Express, îndreptându-mă spre Bagdad.

Se apropie. Trebuie să zic ceva, orice, ca să scap din tărăşenia asta. Mă întreb dacă îşi dă seama că a încălcat o proprietate privată. Apoi mă uit la micul petic de iarbă care ne desparte şi-mi spun că, oricum, habar nu am despre ce vorbeşte. Pare neconvincător chiar şi pentru mine.

Ştie deja îndeajuns, încât să mă găsească, să-şi asume riscul de a mă încolţi în propria mea grădină. Ar fi o greşală să-i zic? Trebuie păstrată promisiunea când autorul secretului este mort şi dus?

– Am o fotografie.

Bagă mâna în rucsacul de pe umăr şi îmi întinde dovada. Proba A: eu, acum trei decenii. Când mai aveam încă talie şi puteam să înot fără ruşine, purtând doar un maiou roz, de mătase şi o pereche de pantaloni scurţi. Zâmbesc de sub coroana copacului. O cuprind cu braţul pe Katharine, care se uită drept în obiectiv, cu aceeaşi privire îndrăzneată, uimită, pe care mi-a aruncat-o când ne-am întâlnit prima dată. Ne-am înfăşurat în prosoape din politeţe, dar părul nostru, lipit de cap, trădează faptul că de-abia am ieşit pe malul râului Eufrat, care se află, imposibil de surprins cu aparatul de fotografiat, în stânga mea.

Întorc fotografia. Pe dos, cu scrisul mărunţ şi meticulos al lui Katharine, se văd data, decembrie 1928, şi cuvintele „Cu Agatha, în Mesopotamia”. O întorc şi privesc imaginea din nou. Am un zumzet în urechi – ceva ce mi se întâmplă în ultima vreme, când îmi creşte brusc tensiunea – şi simt că inima începe să-mi bată cu putere.

– Vă amintiţi?

Vocea bărbatului ascunde o urmă de nerăbdare acum. Se teme că vârsta mi-a înceşoşat mintea. Fără îndoială, văzându-mă dormind cu gura deschisă, a avut motive să gândească astfel. M-aş putea folosi cu uşurinţă de asta, făcându-l să-şi ia tălpăşiţa cu câteva poveşti înflorite despre

călătoriile mele în Orientul Mijlociu. Dar adevărul este că îmi amintesc după-amiaza aceea de decembrie ca şi când ar fi fost ieri. Şocul creat de ce s-a întâmplat atunci, în deşert, încă persistă, chiar şi după toţi aceşti ani. Şi ceva din ochii lui Katharine – îndrăzneala ei – mă provoacă să spun adevărul, adevărul şi numai adevărul.

– Când ai aflat?

Îi înapoez poza.

– Acum câteva luni. V-am scris, dar nu mi-aţi răspuns.

Clatin din cap.

– Îmi pare rău. Primesc o mulţime de scrisori. Am o secretară care ...

– Este în regulă, spune el fluturând din mână. Înţeleg. Dar trebuia să vă vorbesc. O ştiţi, nu-i aşa? Ezită. Îşi muşcă buza. Pot să mă asez?

Trag aer în piept. Am nevoie de timp să mă gândesc.

– Hai să mergem în casă, vrei? O ceaşcă de ceai şi o prăjitură?

Apuc bastonul şi mă ridic de pe banca de lemn. Dar el bagă mâna în rucsac din nou.

– Mai am una, dar nu scrie nimic pe ea, în afară de loc şi dată. M-am gândit că poate ...

Se întrerupe, clipind în timp ce mi-o înmânează, de parcă nu ar suporta să o vadă.

Este mai roasă de timp decât cealaltă. Colţul din dreapta a fost îndoit şi îndreptat. Iar alb-negrul pregnant a căpătat tonuri sepia. Cuvintele scrise pe margine s-au şters şi ele: *Veneţia, Lido – aprilie 1928*.

Un grup de bărbaţi şi femei: tineri, bronzăţi, pozând în faţa aparatului. Stau în semicerc, atât de apropiaţi, încât să li ating braţele şi picioarele. Nancy priveşte din centru, din partea stângă. Părul ei negru şi ondulat este acoperit pe jumătate de o beretă cu dungi. Ochii au o expresie intensă, în contrast cu hainele ei simple, de vacanţă: o fustă-pantaloni de pânză şi o bluză. Pare mărunţică pe lângă bărbatul musculos din dreapta ei, care o strânge de mână, în vreme ce cealaltă se odihneşte pe umărul unei femei zâmbitoare, în chimono.

Respect în capătul îndepărtat al semicercului, pe dreapta, se află un bărbat într-un halat flaușat de baie, în carouri, și espadrile de pânză cu cataramă. I se zărește doar profilul, uitându-se în spate, spre șirul de prieteni, și nu la aparat. Este atât de înalt, că vede peste capetele celorlalți. Are o față frumoasă, dar expresia gurii și a ochilor ascunde ceva obsesiv, aproape crud. Poate e din cauza aparatului de fotografiat, dar pare să privească țintă spre Nancy.

– Știți cine sunt?

Aș putea spune că habar nu am. Nu sunt în fotografie și, în 1928, eram la sute de kilometri distanță, în Londra, făcându-mă de râs la tribunal. Închid ochii ca să alung imaginea, dar fața aceea – fix aceea – îmi este întipărită sub pleoape. Chiar și acum, după toți acești ani, mă străpunge ca niște cioburi de sticlă.

– Recunoașteți pe cineva?

M-am trădat. Dacă mint acum, va ști. Dar dacă recunosc, va trebui să îi spun totul. Pot să înfrunt asta?

– Vă rog!

Îmi ia mâna. Nu există presiune. Atingerea sa este la fel de blândă precum vocea.

– Dacă îmi puteți spune ceva, *orice!* Vedeți, nu a mai rămas nimeni din familie – nimeni care să știe.

Trebuie să îi spui.

A cui a fost vocea asta? Nu a lui Katharine sau a lui Nancy, ci o voce de bărbat: pe care am încercat să mi-o scot din cap cu atâția ani în urmă, când am urcat în Orient Express.

A existat o soră. Poate că și un frate. Nu îl poți lipsi de asta. Gândește-te ce i-a făcut lui Rosalind!

O, ce viclenie, să mă folosesc de propria mea fiică pentru a-mi trezi conștiința!

O iau spre casă, făcându-i semn bărbatului să mă urmeze. Face un pas mare și mă prinde din urmă. Zâmbetul lui ar topi inima oricărei femei. Am cam zece minute să mă hotărâsc cât să-i spun.

Octombrie 1928 – Londra, Anglia

Putem fi bântuiți de cei care încă nu au murit? În săptămânile care au urmat divorțului Agathe de Archie Christie, o parte din el părea să o urmeze ca o fantomă peste tot. Când stătea singură în casă, îi auzea pașii pe scări. Când se trezea noaptea, îi simțea greutatea corpului în pat. Când deschidea șifonierul, simțea parfumul familiar de săpun de bărbierit și țigări, deși hainele lui nu mai erau acolo de multă vreme. Ca și când simțurile ei ar fi conspirat să o facă să-și piardă mințile.

Călătoria cu Orient Express a fost o încercare de a alunga fantoma lui Archie. Le-a spus tuturor, inclusiv sieși, că era doar o vacanță. Dar, pentru prima dată în viața ei, călătoreea în străinătate singură. Tot ce urma să facă în următoarele două luni avea să fie în întregime alegearea ei. Urma să afle dacă era capabilă. Dacă suporta să fie singură.

Agatha știa cât de norocoasă era, dat fiind că avea bani – și timp – pentru această evadare. Tocmai îi predase editorului varianta finală a *Misterului celor șapte cadrane*, așa că nu era nevoie să rămână în Anglia și să se apuce de romanul cu numărul zece. Planul inițial era să navigheze

Raspri Indiile de Vest și Jamaica, dar, cu doar câteva zile înainte de plecare, ceva a făcut-o să se răzgândească.

Se afla la o cină festivă în Mayfair, unde fusese invitată, și a fost câtepe ce să plece după câteva minute de la sosire, din pricina unei conversații pe care o auzise fără să vrea. În timp ce se serveau băuturi în sera gazdei, o femeie de pe cealaltă parte a unei ferigi gigantice a pronunțat numele Agathe. Alte două voci feminine i s-au alăturat, exprimându-și uimirea.

– Da, a șoptit prima. Sigur este ea.

– Cea care și-a înscenat moartea?

– Și a pretins că și-a pierdut memoria?

Agatha s-a apropiat de trunchiul ferigii, dorindu-și să intre în pământ.

– Se spune că a făcut-o doar ca să vândă mai multe cărți.

După o pauză, a adăugat:

– Am citit un articol – cred că în *Daily Mail* – în care se afirmă că pentru poliștii care au căutat-o, contribuabilii au scos din buzunar mii de lire.

– Pentru soț îmi pare rău.

– Ah, dar se zice că avea o amantă!

– Mă întreb de ce a ales să dispară într-un orașel de care nu știa nimeni?

– Habar n-am. Dar sunt șocată că are tupeul să scoată nasul în lume după o asemenea trășenie!

Agatha a vrut să fugă, dar era lume peste tot. A reușit să treacă prin hol, ținându-și capul în pământ. Dacă ar fi putut să ajungă la ușa de la intrare, fără să dea nas în nas cu gazda, ar fi plecat neobservată. Dar, când traversa holul, cineva care cobora pe scări a strigat-o.:

– Doamnă Christie!

S-a întors și a văzut un bărbat înalt, cu părul cărunt, zâmbindu-i, în timp ce scotea ceva din buzunarul sacoului. Nu l-a recunoscut.

– Sunteți amabilă să-mi dați un autograf?

Agatha l-a privit suspicioasă.

– Pentru mama. Este la pat acum și vă îndrăgește cărțile nespuse. Va fi foarte încântată să aibă un exemplar cu autograf.

Era *Secretul de la Chimneys*. În timp ce flutura din mână ca să se usuce cerneala, i-a mărturisit că și lui îi făcuse mare plăcere să o citească. Înainte să-și dea seama, erau îndemnați să intre în sufragerie, unde, din fericire, a fost așezată între el și gazdă.

I-a spus că lucra în armată și că era cantonat în Irak. De îndată au început să discute despre subiectele din ziare, despre noile descoperiri făcute la Ur de Leonard Woolley și despre comorile scoase la iveală.

– Mereu am fost fascinată de arheologie, a spus ea. Te invidiez că locuiești acolo. Mi-ar plăcea enorm să vizitez Bagdadul.

– O, trebuie neapărat să mergi acolo! a zis el. Poți ajunge cu Orient Express-ul.

Cuvintele lui au avut un efect aproape magic. S-a trezit povestindu-i cum văzuse trenul acesta în copilărie și observase neobișnuitele livrele albastru-aurii, când mama ei o dusesse să locuiască în Franța, înainte de război. Privise bărbații și femeile care mergeau pe peron, cu chipuri extatice, salutați de stewarzi imaculați, care stăteau în poziție de dreptți lângă fiecare vagon. Văzuse cutii cu stridii, scânteind în gheață, spinări întregi de porc atârând în cârlige și cărucioare pline cu toate fructele posibile, care erau încărcate în tren.

Așa că, a doua zi după cina festivă, Agatha s-a dus la Cook's și și-a anulat biletul spre Caraibe. A fost nevoie de mai puțin de o săptămână să obțină vizele pentru Siria și Irak, iar în weekend se imbarca deja în trenul care avea să pornească în prima parte a voiajului, de la Londra la Dover.

Prietena și secretara ei, Charlotte, a venit să o conducă. I se părea necugetat ca o femeie să călătorească singură în Orientul Mijlociu, dar o cunoștea pe Agatha destul de bine ca să nu încerce să o convingă să renunțe. În timp ce își luau rămas-bun, își preveni prietena în legătură cu bărbații pe care avea să-i întâlnească în Bagdad.

– Mai bine fii atentă! Sigur vor întoarce capul după ochii tăi albaștri.

Agatha zâmbi la această încercare amabilă și stângace de a o face să se simtă mai bine. În ziua nunții, care părea să fi fost cu un secol în urmă, Archie spusese că avea niște ochi incredibili, precum cerul când zboară deasupra norilor care aduc furtuna. După slujba religioasă, când ieșeau din biserică, o strânsese de braț, spunându-i: „Promite-mi încă ceva! Promite-mi că vei fi mereu frumoasă!”

Își amintea că răsese și îl sărutase, apoi își făcuse semnul crucii pe piept.

„M-ai iubi la fel dacă nu aș mai fi frumoasă, nu-i așa?” întrebuse ea. Zâmbetul lui se șterse când îi răspunse: „Poate... poate că da. Dar nu ar fi *chiar* același lucru.”

Cumva, promisiunea fusese încălcată. Oare de ce, se întreba ea, nu mai era frumoasă pentru el? Pentru că avuseseră un copil? Pentru că nu reușise să scape de cele câteva kilograme pe care le pusese în timpul sarcinii? Sau era vorba doar de faptul că iubirea îl orbise și se trezise într-o zi, dându-și seama că ar fi putut alege o partidă mai bună?

– Nu uita de papucii mei turcești! strigă Charlotte, când trenul șuiera în semn de avertizare.

Agatha îi făcu cu mâna de după fereastră, iar fumul înecăcios al locomotivei îi invadă nările. Pentru ea era un miros plăcut. Un miros incitant. Începea un nou capitol. Agatha Christie, soția, era pe cale să devină Mary Miller, aventuriera.

Soarele dimineții se strecură printre perdelele de dantelă de la etajul doi, la Connaught Mansions, numărul șase, revărsându-se peste valizele din piele verde de pe patul lui Nancy. Luă două cutii de pălării de pe șifonier și le adăugă maldărului de bagaje gata să se răstoarne. Apoi se îndreptă spre fereastră. În parcul de dedesubt, oamenii erau deja în mișcare. Două doici în uniformă, cu pălării de paie, negre și strălucitoare, împingeau cărucioare prin vârtejul de frunze aurii. Un lăptar, într-o căruță trasă de un cal, strigă ceva printre ulucile gardului, iar una dintre femei se întoarse, zâmbind și clătînând din cap. Undeva în

tufișuri latră un câine, iar rațele măcăiră, ieșind din iaz. În depărtare, Nancy întrezărea Palatul Buckingham, cu steagul fluturând în briza ușoară, ce bătea dinspre nord-vest. Era o priveliște pe care nu avea să o mai vadă niciodată.

Camera ei părea tristă, cu cutiile puse grămadă pe pat. Pe măsuta de toaletă nu mai era nimic familiar: sticlulele de parfum de culorile pietrelor prețioase, peria ei de păr din argint, pieptănul și oglinda de mână, recipientele de cristal cu pudră și cremă demachiantă. Și prețioasa fotografie care era în poșetă, înfășurată într-o eșarfă găurită de molii. Când scosese bucata pătrată de mătase cu pene de păun imprimată, simțise un iz vag de lăcrămioare. Eșarfa îi aparținuse mamei sale și păstra o boare din parfumul ei preferat. Mirosul o doborâse. Lacrimile pe care și le reținuse se revărsară. Auzea glasul mamei, în timp ce zăcea plângând cu capul în pernă: *Hai, draga mea, o adevărată doamnă trebuie să se controleze întotdeauna.*

Într-o clipă avea să coboare în camera de zi, unde bărbatul pe care se pregătea să-l părăsească pe veci stătea la masă, în spatele ziarului *Financial Times*. Va ridica privirea absent când va trece pe lângă scaunul lui. Va lăsa ziarul deoparte abia când Redfern îi va aduce micul dejun – ochiuri, cârnați, ciuperci și bacon. În timp ce mânca, va întreba ce plănuia să facă în ziua aceea. Nu asculta niciodată cu adevărat ce îi răspundea, așa că nici măcar nu era nevoie să recurgă la minciuna pe care o pregătise. Va pleca la club, fără să aibă nici cea mai mică bănuială că ea urma să pornească într-o călătorie în care o să facă ocolul lumii pe jumătate.

Când el va lua prânzul, ea se va fi îmbarcat deja în trenul care o va duce la Dover. Când va ajunge acasă, ea va fi deja în Franța. Deschise poșeta și scoase biletele pe care le cumpăraseră amanetând colierul de diamante și cerceii moșteniți când împlinise 21 de ani. Da, chiar avea să se întâmple. Sosise ziua și trebuia să fie în trenul acela. Era singura soluție. Astă-seară va dormi într-o țară străină. Și, la sfârșitul săptămânii, va fi în Bagdad.

Nancy habar n-avea cum e să locuiești într-un asemenea loc. Tot ce știa aflate din reviste și din scrisorile verișoarei sale. Nici prin cap nu-i trecuse vreodată să se stabilească într-un oraș din mijlocul deșertului. Dar unde altundeva se putea duce? Cine altcineva ar primi-o?

Privirea îi zăbovi asupra celor două doici care se așezaseră pe o bancă din parc și stăteau de vorbă. Trase adânc aer în piept și se întoarse de la fereastră, vârându-și mâna din nou în poșetă. Giulgiul de mătase alunecă pe podea când scoase fotografia. Iată-! Simți o gheară în pântec.

– Te rog, vino! șopti ea. Te rog, nu mă lăsa să fac asta singură!

În cealaltă parte a Londrei, o femeie de sub a cărei pălărie se iveau șuvițe de păr blond urca treptele de la British Museum. Avea un ziar *Daily Express* sub braț, cumpărat în grabă de la un băiat, la un colț de stradă. Nu obișnuia să cumpere ziare și în mod normal nu l-ar fi ales pe acesta. Titlul cu litere de-o șchioapă din vitrina chioșcului de ziare o făcuse să traverseze strada în viteză: *Enigma sinuciderii tinerilor căsătoriți*.

Katharine nu putu să se uite la băiat când îi dădu banii, temându-se că-și va vedea poza pe prima pagină. După ce se îndepărtă, deschise ziarul. Briza îndoia paginile, care se dezlipeau cu greu. Sub îndoitură, se afla fotografia lui Bertram în uniformă militară. După doar două paragrafe, reportajul se întrerupea, continuând pe altă pagină. Era imposibil să citească pe stradă. Trebuia să aștepte până intra în muzeu.

– Bună dimineața, doamnă Keeling.

Portarul o salută ca de obicei, iar capetele mustății ca de morsa se înălțară odată cu zâmbetul. Ea înclină capul, privind în altă parte. Văzuse ziarul? se întrebă. Știa? Hamalii aveau să vorbească despre ea la ceaiul de dimineață?

Plecă fruntea, îndreptându-se spre locul în care știa că era ferită de priviri curioase. În subsolul de la British Museum, o peșteră a lui Aladdin,

plină de obiecte străvechi, așteptând să fie catalogate, era biroul ocupat de echipa însărcinată cu săpăturile din Mesopotamia. Se rugă să nu fi ajuns nimeni atât de devreme acolo.

Spre ușurarea ei, încăperea era goală. Se așeză pe un scaun și deschise ziarul pe masa neșlefuită, acoperită cu cioburi de ceramică și mărgel de la colierele îngropate în nisipul deșertului timp de mii de ani.

Nu exista nicio fotografie cu ea pe pagina interioară, doar încă o poză a regretatului ei soț, mai recentă, din Egipt. Era cu un grup de bărbați, în curtea clădirii care ținuse loc de sediu în Cairo. Zâmbetul lui o făcu pe Katharine să simtă o săgeată în inimă, care dădu frâu liber unui șuvoi de vinovăție: pentru că ea era vie, iar el mort, pentru că transformase jurămintele sfinte ale căsătoriei într-o condamnare la moarte.

O dureau ochii citind textul, înfiorându-se la plăcerea vădită cu care ziaristul reda povestea îngrozitoare. Bertram murise cu aproape cinci ani în urmă, însă abia acum se încheiase procesul legal. Fusese avertizată că s-ar putea să fie nevoită să ofere probe pentru anchetă – lucru de care era absolut îngrozită –, dar până la urmă nu fusese necesară prezența ei. Legistul îi acceptase declarația scrisă despre ce se întâmplase.

Verdictul fusese că soțul ei, colonelul Bertram Keeling, își luase singur viața într-un moment de rătăcire. Reportajul atrăgea atenția asupra faptului că își slujise țara cu devotament în timpul Marelui Război. Foarte mulți bărbați se întorseseră de pe câmpul de luptă cu mințile rătăcite. Era ușor să dai vina pe război, dar nu acesta era adevăratul motiv pentru care Bertram se împușcase. O știa și era evident că ziaristul bănuia. Verdictul legistului se dovedise o dezamăgire, astfel că povestea fusese presărată cu aluzii perfide privind motivul pentru care un bărbat căsătorit de doar șase luni și-ar lua viața.

Nimeni nu avea să ghicească adevărul, căci era singura persoană în viață care știa. Doctorul – un mare, mare idiot – murise și el, la doar

Respect pentru oameni și cărți

câteva săptămâni după Bertram, de holeră, tifos sau ceva de genul. Răsplată divină, ar spune unii.

Katharine împături ziarul și îl aruncă în coșul din colțul încăperii. Se duse la rafturile ticsite cu cărți, scoase trei volume subțiri și le băgă în geantă. Zece minute mai târziu, era din nou afară; coborî treptele și chemă un taxi. Într-o oră avea să fie în trenul ce o va duce departe de jurnaliștii băgăcioși și cititorii lor obsceni.

În taximetru, închise ochii și invocă peisajul deșertului după care tânjea atâta: întinderile vaste, neîntrerupte de nisip și cerul albastru, senin; mirosul de foc făcut cu lemne și carne condimentată; chemarea sonoră și tărăgănată la rugăciune, din zori. Pe vremea asta, săptămâna viitoare, avea să fie acolo.

Mai trebuia să se ocupe de ceva înainte, desigur. Nunta din Bagdad. Gândul o înfioră, ca și când cineva ar fi pășit pe mormântul ei.

Când murise Bertram, nu-și imaginase niciodată că-și va lua un alt soț. Dar susținătorii rigizi ai săpăturilor nu-i dăduseră de ales. Căsătoria era singura cale prin care îi permiteau să lucreze într-o tabără plină de bărbați.

Acceptase cererea în căsătorie a arheologului cu o condiție crucială: să nu aibă relații intime. Spre surprinderea ei, fusese de acord, după ce ezitase doar o clipă. Fără îndoială, se gândea că va reuși să o facă să se răzgândească după ce vor fi soț și soție.

Bietul de el. Auzi vocea lui Bertram la fel de clar, de parcă ar fi stat lângă ea. Dacă ar fi știut! Dacă s-ar fi dus la doctor *înainte* de noaptea nunții ...

– Mergeți într-un loc frumos, domnișoară? îi întrerupse șoferul taxiului gândurile.

– În Orientul Mijlociu, răspunse ea. În Mesopotamia.

– Nu mai spuneți! Se poate merge atât de departe din gara Victoria?

– Bineînțeles! Cobori din tren în Dover și iei Orient Express-ul din Calais. Calea ferată ajunge până în Damasc. Apoi traversezi deșertul până în Bagdad.

– Cât durează?

– Doar cinci zile.

Cinci zile și nopți. Câte ore va fi trează? Mai puțin de o sută. Nu suficient cât să găsească o cale de a-l ține pe noul soț departe de patul ei.